

Stefanie Dahle

Nincs mitől félni!

Mese a bátorságról
és a barátságról

– Félek – brummogta Brúnó, a medve. – Félek, hogy ha lehunyom a szemem, álmomban megszurkál egy kísértet. Vagy, ami még rosszabb, éjszaka egy pók telepedik az orrom hegyére!

– A kísértetek nem szoktak senkit bökdösni – felelte Bundás.

A kis bűzös borz volt Brúnó medve legjobb barátja, akinek bátorsága tíz megtermett medvéével is felért. – Tarts velem, induljunk útnak, és keressünk kalandokat!

Brúnó medve szomorúan lógatta az orrát.

– Annyira szeretnék bátor lenni!

Mindennél jobban, hidd el nekem!

Bundásnak hirtelen támadt egy ötlete.
– Tudod, mit? Gyakoroljunk kicsit! –
A bűzös borz mancson ragadta Brúnót,
és az ágyhoz ráncigálta. – Nézz csak
be alá nyugodtan! Látod? Nincs
ott kísértet! Még egy pókot sem
találsz sehol. Kint az égbolton sincs
nyoma semmiféle
viharnak. Sehol nem
leselkedik rád semmilyen
veszély.

Bundás morfondírozni kezdett.
– De ismerek egy igazán félelmetes helyet. Aki
odamerészkedik, annak aztán tényleg nagyon bátornak
kell lennie. Gyere, menjünk el mi is oda!

A barátok keresztülvágtak a Méhmezőn, és átugrottak a végében csörgedező kis patak felett. A Pillangódomb mögött Bundás váratlanul megtorpant. A levegő szinte szikrázott, és az apró porszemek csillogva táncoltak a napsütésben. Bundás a két kőrisfa közül kikandikáló, ferde kéményre mutatott, amiből kis füstkarikák szálltak a magasba.

– Nézd csak!

– Az elhagyatott boszorkánykunyhó? – suttogta rémülten Brúnó.

– De hát ott kísértetek tanyáznak, ezt mindenki tudja!

Bundás bólintott.

– Pontosan! Talán most is lakik ott egy szellem. Gyere!

Járjunk utána, mennyire kell bátornak lennie egy igazi kalandornak!